

Ötvös Németh Edit

húsklopfoló

Dögörné született: Akarnok Aranka
hétfő délután tizenöt óra magasságában
húsklopfolóval verte szét hitese ura
Dögör Gyula fejét
Aranka hirtelen felindult állapotát a bíróság
nem kérdőjelezte meg mert arca pírja
a történet ismételt átélése hatására úgy
világított alabástrom bőrén mint
Jézus-szíve virág hintés napján
az oltár körül
Dögör Gyula felesége elmondása szerint
kihívta a sorsot maga ellen mert annyi
megalázást lelki bántalmazást egy némben
már nem tud elviselni amennyit ura
az utóbbi évtizedben rázúdított
öntötte az nyaklóról nélkül csöbörből
sajtárból a frissen fejt tejjel együtt
a sörös doboz keskeny nyílásából
csorgatta azt a komlós keszervet
Aranka nyakába csupa kiütés lett tőle
a dekoltázs selyme
közben szúrós pillantásokkal kísérette
az asszony minden egyes mozdulatát
ha a jószágoknak több abrakot adott
kapott

ha a vasalás után ráncosan imbolygott
a keményített ing a vállfán
kapott
ha az étel ízetlen lett netán sós
kapott
nem tudott olyat tenni amit Gyula
ne dobott volna a sárba jól megtaposva
nyikkanni sem mert mikor aztán ura
napnyugta után maga alá gyűrte
túrte
hang nélkül mélyült el a zokogás
hálóinge korcában
aztán egy nap meglapogatta a szeletelt
disznókarajt nem túl vékonyra mert
Gyula azt nem bírta
fűszerezte a húst beforgatta
lisztbe tojásba meg a darált száraz kenyér
megfakult morzsájába forró zsírba dobta
a piros fedőt tette rá a lábasra
mert ünnep készülődött
megfogta a klopfolót és besurrant
a tiszta szobába
megállt az alvó Gyula feje fölött
gondolkodott egy csöppet
aztán meglengette a szerszámot
majd lecsapott
addig verte a tésztaképét
míg egynemű masszává nem pépesedett
a művelet végén ráborította
hímzett vásznát hadd keljen szépen tovább

a bíró nem zárta ki a bomlott elméjűséget
vizsgálatra küldte a zárt osztályra
Aranka akkor kapta vissza a szabadságát

Ötvös Németh Edit

utazás

rohadtul nehéz ez a bőrrönd
címkéivel a halál mos fogat
dörzsöli a megsárgult csonthoz
az emlékeim

szíjjal ütik a hátam
a vastag marhabőr megsebez
nem kötik be
hagyják szabadon
vércseppjeim szitálását
bámulja egy légy lábait dörzsölve

combom csonka
kicsusszant belőlem az utolsó levegővétel
-belefulladt az önsajnálatba-
hallom a hangokat
mik erősítik egymást

a bakó a sarokban bajuszát pödri
majd felhúzza a csuklyát
magára és rám is
az övén van két lyuk
még lát
én pedig soha többé nem

Ötvös Németh Edit

elgondolkodtam

ha hamburgert ennék minden nap
dagadt lennék mint egy fitneszlabda
gurulnék ide meg oda
ha valaki pattogatna
odaverődne az aszfalthoz az agyam
csökkenne bennem az értelem
ugrálnék száraz borsóként
a forró platnin
vagy belesüppednék a ragacsos anyagba
akkor lennék csak igazán
földhözragadt
ha meginnám hozzá az összes
cukros szénsavas levet bugyogó
automatából eresztve
lehet fel is szállnék
onnan nézném
a sok kiszabadult vidám embert
lehet fentről a boldogság is kékebb

Ötvös Németh Edit

van az úgy

van az úgy hogy nem lehet segíteni
mert nem hagyja akinek
nem inge inkább szutykos gatyája
telemegy azzal a bizonyos puha sárga
anyaggal ha olyan az idegállapot
márpedig olyan hajtja a turbina
széles lapátja olykor megpörgeti
és szétszórja a földeken igazán
bő termés ígérkezik általa
vagy belőle fejlődik az "igazi" értelem
annak aki megalégszik vele

Ötvös Németh Edit

a barátságról

a barát nem csupán pókfonal
ő erős szemekből vert láncolat
sohasem szenttelen
a barát az igazi zarándok addig operálja
a hagymahéjakat amíg az őszeset
szépen lebontja aranyszállal összevarrja
hogy ne keveredjenek
a barát bölcsőben ringatja az álmokat
esténként mesét mond nekik
kifésüli a bogot kusza hajukból
nem tapossa szét a napokat
kifényesít minden kavicsot
merre utad vezetett
a barát az majdnem zárt karika
ragasztószalag igyekszik összefogni
az apró rést ami szinte észrevétlen
mégis szivárog ha túl nagy a nyomás

Ötvös Németh Edit

Kréta - körben

akkor nem ismertem még a majonézt
amikor görög gyümölcsöt ettünk Krétán
szellő fújt a szigeten
az autópálya nem volt készen
majdnem lezuhantunk az út végén
a szakadékba mint a filmekben
nem alkudtam
kifizettem amit kért a fekete ruhás asszony
öröme fülig ért utánunk szaladt
cipelt még egy szakajtó narancsot

könnyű fából épült a csónak
egy személynek pont elég
beszálltál és indultál is gyorsan
a hullám átcsapott majdnem a peremén

a nap elé felhő került
ahogy távolodott a sajka és benne te
félresöpörtem arcomból hajam
izzadt sókristály táncolt
üvöltő testemen

Ötvös Németh Edit

matek

mindig ez a francos remény
élmény lenne hogyha menne
leváltanák megfognák
legalább megfingatnák
a hihetetlen agressziót
öncélú prédikációt
manipulációt
a fiókba zárt bátor pálcikaember
akkor előbújna és felkarcolná a falra
“ szabadság”

ha csak ez lenne
de mindig van ami elrontja
itt meg ott megnyirbálja
levon összead és gyököt von
no meg összegez
a végén állandóan kijön
a hiány

Ötvös Németh Edit

agyrágó

lapulevél fejemen
húset nem ad
csak még jobban
viszket
allergia vagy állandósult
kullancs mászik
a felszín alatt
pedig természetes hogy
ameddig ilyen makacs gondolat
túrja a napokat nincs béke
míg a megoldásban a kelés
ki nem fakad

Ötvös Németh Edit

bárányok hajnala

azt hiszem most már tényleg világgá megyek
bolond itt mindenki
nadrágom foltok rojtos halmaza
ingem nincs amit magamra vegyek
szandálom pántja elszakadt
nem ismerem a legújabb trendet
kókusz ízű látomást kergetek
a rózsaszínű tollam rég kifogyott
felhőket sem tudtam vele rajzolni az égre
a vasútállomás túl messze volt
a kanyarban sötéten meghajolt
vonatom árnyéka robajjal törte szét
bennem a csendet majdnem
eltemettek élve a fekete emberek
álomban fehér csontok borították
a homokos partot sirályok vijjogtak
só hullott az égből a vörös esővel

azt hiszem most már tényleg világgá megyek
kő-mosott az utca
a kapualjak álmos félhomályában
macskák henteregnek
morzsákra vadásznak a szürke galambok
totyorgó öregasszonyok nyomán
engem nem látnak bőröm átlátszó

csengettyű sincs a nyakamban
sem aranypántlika nevesincs
akolba húzódok be a vihar elől

Ötvös Németh Edit

lolita

bársonyos barack
hej de nagynak akar látszani
és babrálni csak babrálni
villogó szájpecsek kering
a merev drótkosárba zárt
szabályos álom körül
hegyezett nindzsa karmok
mélyen vájnak az inas húsba
apró szirén énekel
és kacag csak kacag
a csábítást akarja játszani

Ötvös Németh Edit

gubancgyár

van aki csak a problémát gyártja
más kárára rá sem rántva
hogy a kút kávján át betolja
a mélybe
bátran teszi szeme sem rebben
hisz mindig megengedtek neki
mindent
sőt annál is többet
ezért hiszi magát
mindenek felettinek
borzas haját söpri a szél
szája lepcsés mivoltából
egy centit sem enged
bárcsak bevárná valaki
kívánják sokan mert a cimbi' barátságtól
bekómálnak cseppet sem boldogan
agyában a józan gondolat fikarcnyit sem marad
elrepül mint megvadult lepke sebesen
talán keletre

Ötvös Németh Edit

időháló

fekete-fehér négyzethálóba zárt
összegyűrt hőség
krémszerűen terül
bevonja a naptortám romjait
olvadtan csurog a máz
a hirtelen jött napelem
infarktust osztogat

apró patakok folynak csendben
sót merítenek a bőr alól zsír csordogál
fonnyadt testek vánszorognak
az óra halálos iramban forog

Ötvös Németh Edit

dagonya a izeletes alomban

homokba fúrom mind a hét fejemet
álnok fenevadak szívják a véretem
egyenként hasítják le gyöngye nyakamat
hiába virrasztok ledönt az akarat

lapokat olvasok hitványak a napok
vakok ráncigálják a napot valahol
a zsákmány néha sok néha meg kevéske
lesokkolt legutóbb valaki "erénye"

Ötvös Németh Edit

de jó itt a nyár

semmi sem jó itt a nyár
a kamion füstöl rozsdás
kártevők nyüzsögnek
pajtás rajta oszd meg az időt
az sem baj ha harminchárom
pár karod kinő sőt előny
hatvanhatal tudsz kapirgálni
földre hányt viseltes gúnyád
körül ropni a táncot ledobhatnád
végre a láncot örökre
de még nincs itt az idő
csak a nyár